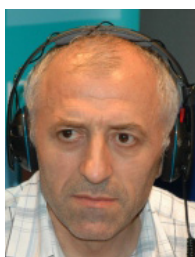

Arcadie GHERASIM

Ostașul român

A. G. – absolvent al Facultății de Filologie secția Jurnalistică a Universității de Stat din Moldova. A activat timp de două decenii la *Teleradio-Moldova* în calitate de corespondent, șef de secție, redactor-șef al Redacției de actualități la Radio Moldova, director general TV Moldova.

A fost director al postului municipal de televiziune *Euro-TV Chișinău*, redactor-șef adjunct al ziarului *Timpul* și, aproape un deceniu, moderator al emisiunii „*Forum*” de la radio *Vocea Basarabiei*.

A fost producător general al postului de televiziune *Vocea Basarabiei*, producător la *TVR Moldova*. Din 2001 este lector la Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării a USM. Distins cu Diploma de Onoare a Republicii Moldova, are titlul onorific „Om emerit al Republicii Moldova”

România este atât de tainică și de fermecătoare, încât pe cerul ei norii își joacă nunțile, în munții ei și-au ales sălaş ultimele mituri ale Europei, în oglinzile apelor iuți ale râurilor ei se joacă de-a ascunselea îngerii, iar pe drumurile ei, în nopți fără de veghe, se mai aud și azi șoaptele celui mai frumos poem pe care un oștean l-ar fi scris vreodată:

"De din vale de Rovine
Grăim, Doamnă, către Tine,
Nu din gură, ci din carte,
Că ne ești așa departe.
Te-am ruga, mări ruga
Să-mi trimiți prin cineva
Ce-i mai mândru-n valea Ta:
Codrul cu poienele,
Ochii cu sprâncenele;
Că și eu trimite-voi
Ce-i mai mândru pe la noi:
Oastea mea cu flamurile,
Codrul și cu ramurile,
Coiful nalt cu penele,
Ochii cu sprâncenele,
Și să știi ca-s sănătos,
Că, mulțumind lui Cristos,
Te sărut, Doamnă, frumos”.

România este măreață pentru că și Eminescu a fost român. Or, numai zămislit fiind din genele celor mai de jertfă oșteni ai tuturor vre-

murilor, ale celor mai triști martiri ai tuturor războaielor, ale celor mai cumiști și măreți viteji gata să moară, la fel de împăcați cu destinul, atât pentru țară cât și pentru un dor nestăvilit și care nu are traduce-re deplină în nicio limbă a altor seminții; numai simțind cum îți curg prin vene oasele străbunilor și bulgării acestei țărâne la care au râvnit, au tot râvnit și încă mai râvnesc dușmani fără de ținere de minte; numai răstignindu-te în nopți de nesomn pe crucea grea a regretelor că nu ai putut să te afli „cu arma în mâini” peste tot și în toate vremurile de cumpănă ale poporului tău; numai simțind până la lacrimi fiorul despărțirii de cei dragi, dar și durerea lacrimii de pe obrazul văduvei sau al copilului orfan de tată care a plecat să-i apere de răi; numai răvă-șit de puterea sufletului românesc de a renaște la nesfârșit și din cenușă, și din ploaie, și din arșițe, și din colbul șerpuint între bornele istoriei, și din dorul nestăvilit de cuibul său dintotdeauna sedentar – numai astfel poți intui sublima nebunie a acestui neam care, plecând la bătălie, după ce dă ochii cu moartea și șterge de pe fața pământului mii de suflete păgâne, iar văile încă mai gem de convulsiile dușmanilor muribunzi, se așază liniștit lângă cort și... ne sugerează Eminescu, „zâmbind de-o amintire”, scrie:

„De din vale de Rovine

Grăim, Doamnă, către Tine...”

Dar știți de ce se întâmplă așa? Simplu: pentru că în casa lui, românul întotdeauna a fost acasă. Pentru că România este cea mai trainică și pentru totdeauna casă a tuturor celor care simt ca Eminescu: „Eu nu ți-aș dori vreodată să ajungi să ne cunoști”...